

LA TUIES

— Les galledes, són una cosa ben diferent dels homes: s'omplen a força de palades.

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

UN CASO COMO UN CAPAZO, ASÍ DE GOLPE Y PORRAZO

En vísperas de las Navidades, el señor Rufasta avisa a todas sus distinguidas amistades, como son meucás, vendedores de gomitas, chicas de music-hall, directores de pensión y guardias urbanos, que pueden mandarle a la Redacción todos los presentes de que le crean merecedor. El señor Rufasta espera que los futuros presentes, serán mejores que unos melones podridos que le mandó una vez una cupletista de Rellinás, que le resultaron unos presentes pasados...

¿Han visto ustedes qué cosas más extrañas están pasando? Yo, la buena verdad, cada día me esborrono más. Entre esas invenciones de la radiotelemañía y del vermouth con olivas artificiales, uno no sabe a qué carta quedarse. Todo es relativo, que dijo no sé si Einstein, Campalau o el Chato de Cuqueta. Figúrense que el otro día supe un caso como un capazo. A ver qué les parece. Resulta que el último día de Julio puede ser el siete de diciembre. ¡Bola! dirán ustedes. ¡Que sí!, les contesto yo. ¡Queso es cierto! ¿Cómo? Es más sencillo que suscribirse a *La Vanguardia*. Suponeos que el día de la Purísima cogéis el rotativo de Godó y en el cementerio de la primera plana encontráis una esquela que dice: «Don Julio López Pérez de Rodríguez, natural de Despeñaperros de Abajo, falleció ayer, habiendo recibido los Santos Sacramentos y una facturita del sastre.» ¡A ver si el último día de Julio no es, en este caso, el siete de diciembre!

Aún hay más. Yo tengo un amigo que se llama Federico de Ramos, que es casado y pintor cubista. (Pinta cubos en casa de un carpintero de la calle de las Magdalenas.) Bueno. Pues ese señor tiene un hijo, al que le pusieron Domingo, y como el chico es más entremaliado que Aldaz, pues vet aquí que el jueves Santo, yendo a dar mazazos por las puertas y

tocando aquello que no sé cómo se dice (¡ah, sí! la carracla) se cayó y se rompió las narices. ¿De qué se ríen? ¿De que cayera en Jueves Santo, Domingo de Ramos? ¡Si ya se lo digo yo que se ve cada cosa!

Pues aún es más gordo lo que he sentido explicar esta mañana. Estaba clapando con aquella buena fe, cuando entró el mozo de la redacción, que se dice Pedro y es un catalán más cerrado que el bolsillo de Romanones.

—*Escolti, senyor Rufasta!*
—*Me dijo—. Allí hi ha un senyor que el demana.*

Yo, aunque lo oí muy bien, como no me gusta que vengan de mañana a fornicarme, continué durmiendo.

Entonces, el grandísimo manefa me cogió por un brazo y me empezó a sacudir como si yo fuera algún pobre árbol de esos del Llano del Hueso que ahora derriban con aquel garbo.

Por toda protesta, yo dejé ir uno de recargolado.

—*Que s'ha enfadat, senyoret? És que allí el demanen.*

—*Es clar, Perel—hice yo.*

—*No, no; no es Clavera. Es un senyor baixet, amb una cara feréstega... Sembla un lleó.*

Yo, sin saber a qué carta quedarme, porque por un lado me decía que era Baget, y por el otro León, enfilé mis pantalones, me puse un chaleco de fantasía que me compré en «El Globo», cuan-

do la liquidación, y salí.

No era Baget ni León. Era Lluquet, mi entrañable amigo Lluquet, el marido de la dulce y bondadosa Ermeganda, una jamba muy castiza, que va cada domingo a la «Bohemia», de amagado de su marido.

—¿Qué hay, Lluquet?—le dije.

—Vengo a pedirte un favor. Un favor de verdadero amigo. Es necesario que tú y mi mujer...

Y terminó la frase con un gesto que entiende todo el mundo, desde el cabo de Buena Esperanza al cabo de guardia.

—¿Que te has vuelto loco?—le dije.

—No... Es que yo, como tú ya sabes, soy algo supersticioso. He sabido que mi mujer ha tenido ya trece..., trece..., como te diré yo, trece competidores míos...

y, francamente, temo que esa cifra me traiga alguna desgracia... Entonces, he pensado que tú...

—¡No!—contesté entonces—. ¡Yo no puedo! ¡De ninguna manera!

—¡Rufasta de mis entrañas! ¡Es un favor de amigo el que te pido!

—Sí... Pero es que yo... no puedo...

—¡Tú eres un mal amigo! ¡A ver si me harás creer que tan joven ya no puedes!

—Es que... hice yo... yo... era ya... uno de los... trece... competidores...

¿Saben entonces lo que pasó? Que Lluquet me llenó de injurias; me dijo que aun era más mal amigo de lo que él se creía, y si me descuido, me pega! No se puede ser 3245 (o sea sin...cero), vatúa el mundo malo!

RUFASTA

SUCESOS ESCALOFRIANTES Y TERRORÍFICOS

En la calle de San Guim se produjo un regular escándalo entre una señora de regular edad, más bien gorda que flaca y más bien fea que bonita, a pesar de sus bélicos bigotes, que intentó agredir al novio de su hija, que por cierto es cajera de «El Siglo» (hace cajas de cartón con destino a dicho importante establecimiento) porque el chico había dicho que por no sé qué, que le había hecho su novia, se había marchado todo corrido. Previa unas cuantas explicaciones y la intervención de un cura que se dice Teótimo Gutiérrez, quedó aclarado el lapis lázuli.

Por si el «Barcelona» es más rico que el «Español» se

pelearon, llenos de santo amor a su respectivo club, dos concurrentes del «Bar Caza», de la barriada del Pueblecito. La contienda se solucionó en la trastienda, merced a los amables oficios de un camálico que es defensa del «F. C. de la Fransa Xica», de un paciente lejano de Gamper y de un colaborador de «La mandanga deportiva». Del acto se levantó una acta, quedando solucionado el conflicto en el acto y reconociendo los dos contrincantes que ambos clubs cuentan con excelentes «Medios».

CORRESPONDENCIA

Mi Nero. No conozco el remedio para curar una linterna sorda. Tal vez su armero, por aquello de que limpian los oídos de las escopetas.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOU

La recepta

En el tercer pis d'un dels immobles més luxosos del Passeig de Gràcia, hi viu un humorista que escriu a estones perdudes i dedica la resta del temps a divertir-se tant com pot.

Només té una aversió: els metges i la medicina, que no pot veure ni en pintura.

Darrerament, tingué un atac de reuma que el féu estar cinc dies al llit.

El doctor X — val més nomenar-lo així que amb inicials —, que viu a l'entresol de la mateixa casa, el va pujar a veure l'altre dia.

— Vostè no em vol creure — li digué —, i un dia es posarà malalt de debò. Miri: ara li faré uns catxets de piperacina per a disoldre l'àcid úric, que és lo que el fa estar malament...

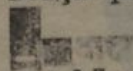
Al cap de dos dies, el nostre humorista ja surt al carrer.

— Veu? — li diu el mestre —. Vostè va seguir el meu tractament...

— Seguir-lo? Pobre de mi si ho hagués fet!...

— Què?

— Que em van portar els catxets i els vaig llençar per la finestra...

Tot és començar...

En F.r.r.s, casat fa mig any amb la xamoss Esperanceta, seria un espòs model si no tinguéa un vici que tothom li tira en cara: la beguda.

Cada nit, l'home arriba a casa seva, on la seva dona l'espera ansiosament plorant com una Magdalena, en un estat deplorable.

— Però, vols explicar-me — li digué l'altre dia la Esperança — què és lo que hi trobes, emborratxant-te d'aquesta manera, que ni els meus plors, ni l'espectacle que dones, ni lo que et diuen tots els coneguts, et fa corregir?

— Ai, Esperanceta! — sospirà En F.r.r.s, posant uns ulls de peix mort —. No t'ho vull pas dir! Si t'ho digués, al cap d'una setmana beuries com una esponja...

Les rates del barber

En una barberia de Sans, hi passà no fa gaires dies un cas que mereix ésser contat.

Cada dissabte anava a afaitar-se un pagés de Cornellà que ja feia tres o quatre setmanes es queixava que tenia la masia plena de rates.

— Rates? — li preguntà l'amo de la botiga volent-li fer una jugada —. Y per què no les agafes i se les ven?

— Que en donen quartos?

— Miri: a mi me'n pot portar tantes com en reculli i els hi pagaré a dos rals cada una.

El dissabte següent compareixia el pagès amb una enorme gàbia plena de rosegadores que xiscaven com si allò fos el congrés universal de rates.

— N'hi porto cent vuitanta quatre — digué el confiat agricultor al barber —. Són divuit duros i dues pessetes.

— Oh! — digué el barber —. Això no és lo que jo li vaig demanar. Jo volia rates, o siguin femelles, i vostè em porta mascles...

— Doncs, miri, per no entornar-me la gàbia plena cap a Cornellà, tingui: els hi dono de franc!

Digué això, i obrint la gàbia, donà llibertat a cent vuitanta quatre rates, que han deixat la casa infestada almenys fins que s'acabi la Sagrada Família...

A Sans encara riuen, i no pas precisament del pagès...

L'HORTOLÁ DE SANT BOI

La concupiscència sempre és castigada.

AQUEST conte, com tots els nostres, és un conte moral. És un conte en el que la modèstia i la virtut resten premiades i l'ambició i la concupiscència reben el seu merescut càstig.

La Carmeta, una noia que es passava el dia mirant xicots i la nit somniant que se li declaraven tots en termes d'una extremada ardència, vivia en un quart pis del carrer de Mercaders, davant de quina porta treballava una xamosa pubilla, quasi de la mateixa edat que ella, nomenada Angeleta.

Un vespre que la Carmeta estava llegint una novel·la del «Caballero Audaz», sentí com trucaven a la porta de la seva veïna.

Per la veu reconegué a En Jaumet, el fill de la portera, que tenia disset anys i l'empaitava tot el veïnat femení.

— Ja es ben veritat que a n'aquest mon hi ha moltes coses que s'aguanten per un fill!

— Noi! — deia l'Angeleta amb un to admiratiu —. Que vermella! És curteta, per això...

— Ve't aquí una noia que en aquests moments no es deu pas avorriir — pensà la cobdiciosa Carmeta...

I cercà, en la solitud del seu llit, un petit esplai als seus sentits impacients...

Al cap de pocs dies, es repetí l'escena, aquest cop amb En Pep, el carnisser.

— Veus? És més grossa que la d'En Jaumet, però no és tan bonica... — deia l'afortunada Angeleta.

La Carmeta, que preferia la quantitat a la qualitat, es declarà a En Pep i es casà amb ell poc temps després.

Però, oh desil·lusió! Figuri's el llegidor que després de sopar espera l'havà de tres pessetes i li donen un egipci prim i raquític... La noia, justament castigada, no sabia com explicar-s'ho...

No va sapiguer-ho fins al cap d'algun temps. L'Angeleta, que era una noia molt delicada en qüestió de gustos, havia promès casar-se amb el xicot que es presentés a veure-la amb la corbata més bonica...

VON BENT

Abans, després i més tard

(Comèdia comprimida)

Personatges: CARMETA, JOAN

ACTE I

L'escena representa una acera qualsevol de Barcelona. El mateix pot ésser del carrer de Tamborets que del Passeig de la Bonanova.

En aixecar-se el teló, creuen l'acera Na Carmeta i En Joan, que van, molt amartelats, agafats del braç. Pugen l'acera i la Carmeta topa amb una pedra i rellisca.

JOAN (ansiós). T'has fet mal?

CARMETA (somrient). No, no és res...

JOAN. T'has espantat?

CARMETA. No, home, no...

JOAN (sol·licit). Vols que entrem a una farmàcia?

CARMETA. Si et dic que no m'he fet res...

JOAN. De debò? És molt dolent, rebre un sust...

CARMETA. Et dic que no cal, home.

JOAN. És que t'estimo tant, que la sola idea de que poguessis després trobar-te malament, ja m'esborrona. No t'has fet res, de debò?

CARMETA. No, reiet meu, ja t'ho he dit...
 (A part.) I com m'estima!

ACTE II

Un any després. La mateixa decoració del primer acte. En Joan i la Carmeta, que ja són casats, passen per la mateixa acera i ella torna a tro-pessar.

CARMETA. Ail! Em sembla que m'he torçat un peu!

JOAN. És clar! Com que sempre vas pel carrer badant i pensant en quin vestit et compraràs o quin capritxo nou tindràs per fer-me gastar quartos!

CARMETA. Entrem a una farmàcia!

JOAN. Sí, ja ho deia jo: la qüestió és fer gastar quartos!

ACTE III

Tres anys després. Decoració dels actes anteriors. En Joan i la Carmeta passen altre cop davant l'acera fatal i ella torna a encepagar.

CARMETA. Ai, quin mal m'he fet!

JOAN. Massa poc! Així et trenquessis el coll d'una vegada!

— Què li dius?

— Que tot el dia penso amb ell, queestic boja pel seu amor i que es recordi d'anar a pagar a la modista.

EPÍLEG

Al cap de tres mesos. En Joan guilla del domicili conjugal i s'embarca cap a Buenos Aires amb una rumbista del Pompeya. La Carmeta es fa un tip de plorar i per aconsolar-se s'amistança amb un burot del fielato d'Hostafranchs.

TELÓ

F. AVALL HARGA

La Cancelació

LA Florita — ella es diu Benigna, però com el nom no li sembla gaire escaient, es fa dir Florita — viu des de fa algun temps en un pis, bastant bufonet, del carrer de Concell de Cent, propietat d'un ric d'ara, bastant aficionat a la grimègia, que li regala cada mes el rebut a canvi d'una estoneta d'amor.

Com compendrà el llegidor, donat que la Florita és una noia excessivament complascenta, aquest sistema de pagament li resulta bastant acomodado. Només té de sotmetre's a una exigència, i és que el dia diguem-ne de pagament té d'ésser a voluntat del propietari, a qui no sempre li vénen bé aquests esplais. Per a ell, lo primer, són els negocis.

— Ai, senyoret, que tinc por de què em passi alguna cosa a terrible!

— Impossible, dona; que no ho veus que ja t'ha passat i més grossa?

El mes passat, el propietari comparegué bastant tard a cà la seva original llogatera. Era dia dotze. Ell anava tot elegant, afaitat de nou i amb un clavell al trau...

— Pepita — li digué tot joiós —. Avu vinc per la cancelació...

— Ah, ja...

I la Florita començà a despullar-se, tot reflexionant:

— Quina nova cosa em deurà demanar avui aquest porc...? Què deu ser això de la «consolació»?

K. M I

La noia espada adissa

ENCARA que els diaris no ho han dit— els diaris, com saben ja fins a Matadepera, per lo regular, lo què diuen és mentida i lo què callen és veritat — a Vallvidrera hi ha un sàtir autèntic, que fa de les seves amb les pobres xicotes que van soles per aquells indrets a cercar rovellons.

La darrera víctima del sàtir ha estat una noia de Banyoles — de Banyoles havia d'ésser — que treballa en un taller de modistes del carrer d'Aragó.

La noia, en confiança, contà lo ocorregut a les seves companyes.

— No m'ho hauria pas fet a mi!— digué la primera, que és prima com un pal de telèfon i lletja com En Marcelí Domingo.

— És clar! — apoià una aprenenteta —. Amb aquesta cara!

— Amb aquesta cara? Ja la voldries tenir tu, mocosa! El que jo vos asseguro és que agafo un revòlver, me'n vaig cap allà, i ja veuràs si s'atreveix a tocar-me un pèl de la roba!

En efecte, el dissabte, la noia, acompanyada de dos o tres fadrines, se n'anà cap a cà'n Beristain, comprà un magnífic i elegant «Mignon» i se n'anà l'endemà al matí, no sabem si decidida a matar al sàtir, o a desvanèixer-se en els seus robustos braços...

El dilluns, amb uns ulls vermells de tant plorar, la primera compareixia al taller.

— Què? — interrogà burlescament, la primera atropellada —. Ja va matar el sàtir?

Per tota resposta, la primera esclatà en un amarg plor.

— Què té?

— Que aquell desvergonyat em va pendre el revòlver!

— Ah! Ah! Ah! Aquesta sí que és bona! De manera que el revòlver, de propina, i lo demés, de franc, no?

— Oh! — continuà ploriquejant la noia —. No em queixaria pas de que em prengué el revòlver! Del què em queixo és de què no em va pendre res més!

JIM XIM

Les conveniències

LA Roser és allò que es diu una bona noia. Només té un defecte, i és que li agrada vestir exageradament a la moda, tant, que a voltes se'n té de sentir de tots colors.

En la darrera exhibició de models de la seva modista de capells, la Roser s'enamorà d'un que li va semblar de lo més elegant que imaginar-se pogués ningú.

Al vespre, quan arribà a casa seva, lo primer que féu va ésser telefonar a l'Ernestina, la seva amiga inseparable.

— Ernestina! Que vindràs demà al Ritz amb la tieta? Veuràs quin capell més bonic m'he comprat...

L'endemà, quan la Roser arribà a la sala plena de llum, duia la seva toca de seda lila de la temporada anterior.

— I ara! — digué l'Ernestina —. I el capell nou que em vas dir?

— No me'n parlis, que m'ha donat un disgust enorme. Figura't que la mamà no me l'ha deixat dur perquè diu que fa cocotte.

— I què n'ha fet?

— Se l'ha posat ella...

B. A. RILATRE

Baix... baixet...

MATRIMONIS SEGLE XX

QUAN la serventa va entregar a don Rafel la tarja de visita, l'expressió del seu rostre prengué un aire tal d'astorament, que donya Carlota, la seva muller, hagué de pregun-tar-li un xic sobressaltada:

— Què et passa? De qui és? Un altre protest?

Don Rafel no contestà. Es limità a mostrar-li triomfador la diminuta opalina i mentre a son torn, donya Carlota obria uns ulls com unes taronges, don Rafel demanà a la serventa:

— Ve sol?

— No, senyoret: són dos joves els que s'esperen.

— Dos? Que és estrany; Faci'ls passar al saló. Encengui ots els llums. Prepara té i pastes per a obsequiar-los. Posi flaques al fonograf i digui a la senyoreta Irene que vingui de seguida.

— La senyoreta ha sortit, don Rafel.

— Quina contrarietat! En fi, paciència. Faci lo demés que li he dit.

— Molt bé, senyoret.

Ja sols, don Rafel i donya Carlota, es miraren inquisitiu, trèmols d'emoció, s'abraçaren efussivament i un gran sospir sortit dels seus pits en una sensació d'alliberament, fou l'única expressió que coronà aquella emocionant escena d'intimitat conjugal.

Després, tot vestint-se per a donar a l'acte la solemnitat que es mereixia, marit i muller s'anaren situant per a enfocar bé la situació i evitar una relliscada perillosa.

— Sobretot, Carlota, oblidat certs detalls de la nena i procura fer-ne l'elogi més calorós. Que no se l'escapi res de lo de la Font Vella de Sant Hilari, ni d'aquelles estranyes sortides a Vallvidrera, no sabem amb qui, ni d'aquella escapada de tres dies a la Costa Brava amb algun pocavergonya, que ens la va deixar feta una llàstima.

— I ara! Deixa'l per mi a l'Albertito, que sortirà de casa més enamorat que mai.

— El què m'estranya, és que no vingui amb els seus pares.

— Segurament aquesta, és per anunciar la visita d'ells.

— I per aquestes coses necessita venir acompanyat d'una altra persona?

— Què hi vols fer! Es tan tímid, tan espantadís, tan poqueta cosa l'Albertito!

— Ja té sort dels seus milions i de què la nena ha sofert tantes ensopegades, sinó, no se l'enduria pas a la Irene.

— I per què, Carlota? No és un bon noi?

— Bon noi... bon noi!... No t'ho nego, però la nostra nena no hi serà feliç. Que no ho veus que és un setmesó incapaç de respondre a les fogositats de la Irene? Que no ho veus que quan els deixem sols, es passa hores i hores ho mirant-se-la, sense el més petit propassament? Que no t'hi has fixat que en el cine encara és dels que hi va a veure les pel·lícules?

— Bé, ja anirà canviant, dona. D'aquestes coses tot és probar-ne el gust.

— El gust... el gust... Sort que la Irene no és tonta i ja s'espavilarà per altres cantons!

— Carlota!

— I doncs, què? Que s'ha de passar la vida amb aperitiu i entremesos? Ben fet que farà de buscar un bon tall rodó a la fonda, si a casa li escuren la ració!

— Ets terrible, Carlota! Anem, anem, que l'Albertito ja es deu impacientar.

— Sí, i potser li hauriem de dar el biberón, pobret!

L'escena, per part dels papàs de la Irene, començà en un to solemniat, propi de la transcendental qüestió que s'anava a debatre.

Presentacions, elogis mutus, excuses per trobar-se ausent la nena, té, pastes, les naturals disquisicions sobre la temperatura i, per fi, després d'haver tossit cadascú a son torn i d'haver-se fet un silenci eloqüentíssim, don Rafel creient

arribat el moment propici, enfocà ja plenament la qüestió.

— I doncs, Albertito, què el porta, què el porta per aquesta casa on sap que tant se l'aprecia?

— Sí... miri... Què vol que em porti?...

— Es clar, home, què vols que el porti a l'Albertito? Vaja unes preguntes de fer tu també! Coses del cor, veritat?

— Oh... del cor... del cor Jo... la Irene...

— Bé prou que ho endevino, dolent! La nena, no ens en havia dit res. Es tan innocent!

— Sí... sí... precisament... Això de la innocència...

— Veritat que sí? Es un colomet, cregui. No sap res de res.

— Ja veurà... donya Carlota... jo...

— Ai, Albertito, cregui que quan se l'emporti, jo no sobreviurà a aquesta separació!

— Es que... en realitat... la separació... per mi...

— Naturalment! No faltava més! Vostè vol dir que no serà radical, absoluta! Que ens veurem de tant en tant, que...

— Oh, tant com vulguin!

— I que n'és de bo, Albertito Cregui que el meu cor de mare li restarà eternament agraït!

— Jo voldria... No trobo paraules... Perquè la Irene...

— Me'n faig càrrec, jove, me'n faig càrrec! Quan jo vaig anar a demanar a la Carlota, va ésser un dia que no vaig fer més que bestieses! Sort del pare d'aquesta, sinó, encara hi fórem! I què, quan vindran els seus papàs, quan?

— Oh, ja veurà, jo... Millor dit, aquest, En Lluis...

— Es un bon amic de vostè, aquest jove, veritat?

— Sí, sí, senyor: sóc íntim de l'Albert, i com que ell és tan tímid, he vingut jo per fer més suportable i ràpida aquesta escena, que ja s'allarga massa.

— Sí, és clar... naturalment... Vostè dirà, doncs.

— I amb poques paraules, don Rafel. Vostè sap on és, ara, la Irene.

— No... realment... potser...

— Segurament deu ésser a l'església! Com que està tan atrafegada amb la doctrina!

— No, donya Carlota, la Irene no és a l'església; és a cà la llevadora.

— Què diu? Ai reina santíssima!

— No s'espanti, senyora; tot acabarà bé. Precisament ahir ens va comunicar que no hi havia que témer conseqüències desagradables.

— Però, què li ha passat a la nena?

— De molt grosses n'hi han passades, senyora! I com que han sigut grosses i variades, l'Albert i jo, interessats en la qüestió i coparticeps en l'usdefruit de les bondats de la Irene, veniem a veure com s'ha d'arreglar aquest tripijoc, perquè ja comprendrà que ni l'un ni l'altre volem carregar amb el mort.

— A les hores l'Albert, també?...

— Quasi res... jo, com que sóc tan poca cosa... unes sortides a Vallvidrera... una escapada a la Costa Brava...

— Ai, jo em moro!

— Sí, tu et mors, però a aquests joves, jo els matol!

— Ni es mourà la senyora, ni vostè farà cap disbarat, don Rafel. De lo de la nena, ningú se n'ha d'enterar. S'ha d'evitar l'escàndol. Es guapa, viva i no trigarà a trobar un ensopit que carregui amb els neulers. En quan a nosaltres...

— Repeteixo que no sortiran vius d'aquí!

— Vegi si li estan bé aquests dos xecs que creiem són suficients per sortir de les engúnies de la fàbrica de filats...

Mig any després, En Lluis i l'Albert eren padrins de boda de la Irene al pendre per espòs a En Joan, el contracte mestre de la fàbrica de don Rafel.

Tots quatre varen ésser molt feliços i la fàbrica, pleto-rica de capital, com a homenatge a la nova esposa, fou reitolada IRENE, SOCIETAT ANÒNIMA en lloc de RAFAEL BAILS, SOCIETAT EN COMANDITA, nom amb el qual la va fundar donya Carlota, quan, a correcció, es va casar amb En Rafel, el mosso de casa els seus pares.

— Y la teva germana també és cupletista?
— Sí, i fins la mama.

— Vostè demostra conèixer molt bé el que és la pintura...

— No, senyor, no... Jo volia veure'l només per demanar-li un favor...

— Un favor?

— Sí, senyor. Que em dongui l'adreça del model d'aquell desnú que ha exposat a câ'n Parés. Perquè és la meva dona, sap? que fa vuit mesos va fugir de casa i voldria sapiguer on para...

A. QUADRES

Com vostè vulgui!

LA Carmeta, tota diligent, baixa Aribau avall portant en braços el *Titi*, un gosset menut i viu com una centella que es desfà en petons i carícies a la seva mestresseta.

En Lluís, adelerat i treient el fetxe per la boca, segueix a la xamosa Carmeta desaparant-li flors i bons mots per a trabar conversa.

Ella no en fa cas i segueix avall, depressa com una fura.

Ell, disposat a rompre el glaç, aboca a doxo un devassall de floretjos capaços d'enternir el cor més insensible. Per fi creu haver trobat la frase justa i apropant-se a la Carmeta li diu en to càlid i persuassiu:

— Qui pogués ésser d'aquest gosset!

Aquesta vegada, la Carmeta, en oir l'exclamació del seu flirtejador, s'atura en sec i se'l queda mirant fixament:

— Vostè estaria disposat a ocupar el seu lloc?

— No ho dubti, senyoreta!

— Doncs, segueixi'm.

— De debò?

— De debò. Em treu un gran pes del damunt i així faré callar la mamà d'una vegada.

— Estic a les seves ordres, senyoreta. On havem d'anar?

— A câ'l menescal. Precisament hi portava el *Titi* a que li tallessin els... peus.

En Lluís va desaparèixer fulminantment.

RAPESTA

Desil·lusió

AL tornar a casa seva, després d'haver passat tot el matí intentant inutilment convèncer a un marxant que li comprés una tela, En Batalla, pintor insignificant, rebé una agradable sorpresa. Era una lletra d'un senyor que li expressava els seus desitjos de passar l'endemà a saludar-lo, «per a parlar d'art»...

— Aquest, segurament, serà un vertader amateur... Encara hi ha gent que sap distingir!

I En Batalla es passà tota la tarda arreglant l'estudi, espolsant mobles, netejant persianes, en espera del Mecenes que pot ésser el faria arribar a la glòria...

En efecte, l'endemà al matí compareixia un senyor vestit elegantment, amb un magnífic brillant al dit i un bastó amb puny d'or...

— Vostè m'excusarà la llibertat que m'he pres venint-lo a molestar...

— Al contrari, senyor! Reconegudíssim... Si vostè vol honorar-me permetent-me que li mostri algunes obres...

— No, no cal...

— Com?

— Veurà: jo ja li parlaré clar. L'objecte de la meva visita...

— El conec perfectament... Recordo els termes afalagadots de la seva amable lletra...

— Pshé! No... no té res de particular... Veurà, 'una manera o d'una altra havia de preparar la eva visita...

El bon pastor

EN un poblet d'Anglaterra, una devota— bastant jove i bonica per cert— es presenta al pastor de la capella.

— Li portava cinc xillings per a les ànimes...

— Molt bé, molt bé, germana...

— I, al mateix temps, venia a demanar-li que pregués a Déu que em dongui un fill...

— De cap manera — respon el pastor —. Això és pecat.

— Demanar un fill a Déu és pecat?

— Sí, germana. Jo no puc pas demanar-li una cosa que puc fer jo mateix...

JOTT RACK

ALX

XXIV

— Però vols dir-me perquè l'enganyes al teu marit?
— Què vols fer-hi? Qüestió de gustos!

Indirectes

EL pobre senyor Cassimir feia quinze anys que explotava aquell negoci de cacaus, sucres i cafès, i, a darrera de si el «Brasil» pujava o si el «Caracas» cedia un punt, no es recordava de que a casa seva la Laieta, la seva muller, es fonia com una candela cap per avall per aquell home que només estava per guanyar quartos...

Es veritat que ella tenia vint anys menys que el seu espòs, i això explica moltes coses... inclús que la Laieta no fes més que esperar l'oportunitat d'enganyar al senyor Cassimir.

Un diumenge al matí, la bona senyora cregué arribat aquest moment.

El seu marit se n'havia anat al despatx a acabar-se de mirar unes ofertes arribades en el correu de dissabte a la tarda. La Laieta va entretenir-se una estona llegint *La Vanguardia*, i després digué a la minyona que si volia anar a missa ja podia, que ella hi aniria més tard.

I se n'anà cap a la cuina a vigilar l'arròs dominical.

Devien ésser les onze, quan trucaren a la porta.

Contràriament a lo que ella creia, no eren ni la minyona ni el seu marit. Era En Miquel, el tenedor de llibres, un xicot jove, guapot i no desprovist de certa elegància natural...

— Déu la guard, senyora — mormolà tot confús —. Que no hi és el senyor Cassimir?

— No, Miquel. És al despatx. Ha volgut anar-hi una estona per acabar, crec que m'ha dit, de despatxar el correu. No sé si encara l'hi trobarà.

— Jo havia pujat per a dir-li si es recorda que dilluns venç l'efecte d'En Martí i Patau, de l'Havana, i que caldria fer el taló a primera hora. Per si ell té de venir tard, n'hi havia portat un en blanc...

— Així, no vol arribar-se al despatx?

— No, senyora, no... Amb el seu permís, em retiraré.

— Si vol seure una mica... Deu estar cansat... Ha vingut a peu?

— Sí, senyora.

— Doncs, segueix.

En el cervell, i en altres parts del cos de la

— No sé què ho fa, però tots els dependents d'aquest despatx taclejen amb un sol dit.

— Oh, no en faci cas, també tots les caixeres desfan el cartutxos amb una sola mà.

Laieta començà a despertar-se vagament un sentiment de concupiscència...

Però el xicot, que s'havia assentat en una butaca, jugant tímidament amb el barret i el bastó, no semblava propici als punibles desitjos de l'esposa oblidada...

De prompte, una idea acudí al cervell de la Laieta.

— Sap que només de pensar en la seva visita, Miquel, m'esgarrifo?

— I arà! Per què? Jo no he fet pas res...

— Oh... — i aquí els ulls de la Laieta es clogueren com un somni — però m'hauria pogut fer molt...

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilalres lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

Les noies d'avui en dia

EL senyor Camí, gros negociant en farines, seria l'home més ditxós del món si la seva filla única, la *Cari*, com ella es fa dir, no fos de lo més lliure que imaginar-se pugui.

No és que la noia sigui dolenta. Ella, educada a la moderna i amb perfecte domini i coneixement del perill, sap mantenir-se com la salamandria en el foc. Però els seus termes són sempre de lo més desenfadat que corre i les seves robes més pròpies d'una cupletista de l'«Edén» que de la filla d'un industrial de la talla del senyor Camí.

El pare no està gaire conforme amb aquest estat de coses. Ell prou ho sap que la seva filla no delinqueix, emprò les excessives llibertats que es pren li desagrafen extraordinàriament.

Les conseqüències de tot això les paga donya Clotilde, la dona del senyor Camí, a qui ell acusa en tot moment d'haver donat lloc, amb les seves contemplacions, a que la *Cari* s'hagi desenrotllat tan lliurement.

— Es vergonyós — cridava l'home l'altra nit, mentre es preparaven per a anar al teatre —, tolerar les inconveniències d'aquesta noia mal educada. I, de tot això, en tens la culpa tu, que ets una paula a qui totes les indecències de la teva filla et fan caure la baba...

En el segon entracte, la *Cari* topà unes amigues seves i es posà a enraonar amb elles, apartant-se un xic dels seus pares.

— Ja la tens allí! — exclamà el senyor Camí —. Ara s'estarà dient mil inconveniències amb aquestes noies que ni sabem qui són, ni d'on vénen, ni coneixem la seva família, ni els seus portaments, ni la seva manera de viure. Mare de Déu santíssima! I que n'estic de cuit de tot això!

En aquestes es reanudà la funció. Representaven una comèdia un xic atrevida, on lo més interessant de l'argument era un adulteri. Depressa, la família Camí retornà a la llotja.

La senyora Clotilde seguia la primera escena amb interès, però sense arribar a desxifrar-ne res del què passava. L'autor, en efecte, força hàbil, utilitzava termes inarsequibles segons a qui i la bona dona es quedava a les capses.

— Què vol dir? — preguntà per fi al seu marit —. No ho entenc. Què és? Que els han trobat a tots dos *infraganti*?

— No ho sé, noia — respongué el senyor Camí —. Quan s'acabi l'acte ens ho explicarà la noia...

R. IALLA

La minyona del senyor Bartomeu

TANMATEIX Bartomeu — declarà donya Ernestina acabat el sopar —, ja és un bon amoïno que ara t'hagi de bullir el cafè!

— Per què? — interrogà el marit de donya Ernestina. Que no hi és la Marieta?

— No. Ara mateix se n'ha anat, així que ens ha servit els postres.

— I on ha anat?

— Al cine.

— Vaja una broma! Que no podia anar-hi un cop m'hagués bullit el carè?

— Sembla que avui era el darrer dia de projecció de la sèptima part de «Los misterios del Castillo de Lodo» i com que comencen a les deu i no volia perdre les primeres escenes...

— Tanmateix és una broma que aquesta noia vulgui sortir tots els dijous a la nit. Mira que el servei s'ha posat d'una manera!

— Què vols fer-hi! — respongué donya Ernestina —. Treuries a aquesta i en tindries una altra de pitjori!

— Si almenys fos veritat que aquesta noia va al cine...

— Això em penso que sí. És bona noia, la Marieta.

— Sí, sí, ves-te'n fiant! Amb el *personal* que corre avui en dia! A lo millor s'està corrent una *juerga* amb algun saltataulells del «Barato». No t'has fixat que els divendres, aquesta noia sempre fa mala carota?

— Es perquè ha dormit poc, home...

— En fi, què hi farem! Deixem-ho córrer. Preparem el cafè.

— Ai, Bartomeu! — digué llavors la bona senyora —. No te'n podries passar sense, avui? Estic cansada i tinc molt mal de cap...

— No, noia, no. Quedar-me jo sense pendre cafè! Primer mancaria la missa major a Roma! Demà tindria una bocassa i un mal d'estómac que esparveraria. Però, si és que no et trobes bé, no pateixis ni et sacri-fiquis. Me n'aniré a pendre'l a qualsevol bar i santes Pasques.

— Bueno, ves...

— No et sabrà pas greu...? Vindré aviat...

— No, home, no! Al contrari... Sapiguent que així t'has de trobar bé...

— Sí... Fins em sembla que no em sentarà mala-ment passejar una estona, aquesta nit. Això de ficar-se al llit de seguida de sopar, jo crec que és dolent...

I el senyor Bartomeu se n'anà cap a cercar el moka reconfortant i reparador a un bar que hi havia a la cantonada.

Agafà el diari i, mentre degustava les primeres cullerades de l'ardorós líquid, un anunci de mitja plana a la secció d'espectacles cridà la seva atenció:

«Cine Lagmatic», avui, darrer dia de «La novia del espectro» o «Los secretos del Bosque de Bolonia».

El cine Lagmatic estava a poques passes del bar.

— Pot ésser que hi anés a passar una estona? — es digué el senyor Bartomeu —. Ba! Acaben a quarts d'una... Un dia és un dia i una nit és una nit...

I, resoltament, pagà el cafè, acabà d'empassar-se'l i tot satisfet se n'anà cap a la sala quina façana llufa de bombetes de colors.

Comprà una preferència numerada i s'assentà al costat d'una noia, molt ben abillada per cert, que, malgrat l'obscuritat, li semblà no estava malament del tot.

Al cap de cinc minuts, encara que no haguessin canviat ni un mot, el senyor Bartomeu i la desconeguda eren tan amics que s'haurien dit de tu, i no cal dir que el marit de donya Ernestina no sabia si projec-taven «La novia del espectro» o «El signo del zorro».

Però quan s'acabà la pel·lícula i es féu la llum, la sorpresa dels dos espectadors no pogué ésser més gran al reconèixer-se.

— Marieta!

— Senyoret!

La Marieta, des d'aquell dia no ha tornat al cine. El senyor Bartomeu l'ha convençut de que per una noia decenta no està bé sortir sola de nit. Donya Ernestina està encantada de la conducta de la Ma-rieta. Solament, a la seva caixa de despeses parti-culars, el senyor Bartomeu hi apunta ara cada mes una altra partida, assenyalada amb un asterisc, de cent pessetes, que la Marieta percebeix el dia trenta, a canvi d'explicar-li les pel·lícules que no ha vist, mentre donya Ernestina és a cà la modista.

ROS VII

La discussió complicada

AIXÒ, cinquanta anys entera hauria sigut inve-rossimil i ens hauriem guardat de contar-ho com de cremar-nos, però, en aquests temps en que tot evoluciona a passes de gegant, no té res de particular.

Els protagonistes són el matrimoni X i el matri-moni Z. Ni l'un ni l'altre tenen fills i viuen en una harmonia perfecta, tant, que el marit de la senyora X és l'amant de la senyora Z i el seu marit, el de la senyora X.

Les dues dones, quan es troben, es desfan en elogis dels seus respectius esposos.

— Indubtablement, Enriqueta — deia l'altre dia la senyora X —, el meu marit val molt més que el teu.

— Efectivament — respongué la senyora Z —. Jo ho deia l'altre dia: el meu amant val més que el de l'Enriqueta.

A. RIBA MINYÓ

La vida cara

L'Esperanceta seria una dona completament feliça si el seu marit no tingués trenta anys més que e a. I, quan una dona té vint anys, un marit de cinquanta és una cosa que no resulta.

I és llàstima, perquè el seu marit l'estima — tant com es pot estimar als cinquanta anys —, la mima, no li regateja res i mira de satisfer-li tots els capricis, quan aquests són qüestió de diners. El marit de la Esperanceta, és, en efecte, un riquíssim propietari de la conca del Vallés.

Darrerament, una antiga veïna seva anà a visitar a la Esperanceta. Era una noia casada des de feia mig any amb un empleat de Telegrafs, jove i simpàtic, però que només guanyava seixanta duros cada mes.

— Som molt feliços — explicava la xicota —. Si no perquè anem tan justets... Són tan poc dos duros diaris, en aquest temps...

— Sí, ja tens raó, ja...

— I més ara, que tot s'apuja...!

La Esperanceta, llavors, es mira a la seva amiga amb un to compungit.

— Que tot s'apuja? Com es ven que tu no coneixes al meu marit!

TOM ACKETT

Els homes perfids

QUAN la Glòria — que bé mereixia el nom, per-què era una criatura de jo més deliciosa que hem conegut en la nostra vida — va entrar al dormitori de la seva amigueta la Cristina, la va trobar fonent-se en llàgrimes.

— I ara! Què tens? Què et passa? Que no et trobes bé?

— Jo em vull morir!

— Per què? Què t'han fet? Què li han fet a la meua Glòrieta, a la meua dolça Glòria...?

— L'Ernest m'ha deixat!

— I per això plores, tonta? Un home que no tenia un cèntim, que ya era puró i que no et portava en lloc...

— Sí! Però jo estava amb ell ja feia tants anys que li havia posat més carinyo que al meu «Toby»...

— Tira, dona, tira! Busca-te'n un altre...

— No en trobaré cap, com l'Ernest...

— Com l'Ernest? Ves, dona ves... Si, al cap d'avall, tots són iguals...

— Que no...

— Tots... tots...

— Et dic que del d'avall, no. Ara... si et que-sis en el just mig...

S. TRUCL

Monte premiat del número passat:

nom no fa la cosa

Cal parlar clar

DESPRES d'haver sopat, En Guasch, que té ganes d'anar a teatre, diu a la seva amigueta:

— Que trigaràs gaire a arreglar-te? Mitja hora?

— Sí... Una cosa així.

— Ja m'avisaràs. Em quedo aquí, al balanci, a llegir el *Ciero* i fumar-me un puro...

En Guasch llegeix totes les gasetilles, el fondo d'En Carrasco, els enterraments del dia i el butlletí comercial. Després mira el rellotge. Han passat trenta cinc minuts.

— Bah! — pensa —. Aquella encara no deu estar llesta. Arribarem al començar el segon acte.

Al cap d'avall, és igual...

I, resoltament, acomet la plana d'estranger, els telegrams de Madrid i províncies, «Con el debido respeto» i la última hora.

— Encara no estàs, noia?

— Sí... Ara vaig.

I, en efecte, la xicoteta compareix. Però, sabeu com? Banyada de fresc, vaporitzada, perfumada amb un perfum lasciu i abillada solament amb una camisa rosa, curteta i transparenta que deixa entreveure unes cuixes adorables, lliures en absolut de la traba engorrosa de les calces...

— I ara! Encara no estàs vestida? A quina hora arribarem al teatre?

— Ah, però, és al teatre que vols anar?

— És clar!

— Com que m'havies dit que m'arreglés... Jo em creia que volies que m'arreglés per una altra cosa!...

K. BRETA

El campió

No direm pas el nom dels protagonistes d'aquesta petita història, perquè un cop de puny sempre és una cosa digna de respecte, però no podem resistir a la temptació, amb tota reserva, d'explicar els fets.

En un poble veí a Barcelona i amb motiu de la festa mayor, es va celebrar una cursa a peu. Entre els que hi prenien part hi figurava un home d'uns trenta cinc anys, casat ja fa bastant temps amb una xicoteta jove i ardenta com un fogó elèctric.

La dona, que estava assentada en una de les tribunes, contemplava amb ansietat el pas dels corredors, al cap dels qual hi anava el seu marit, avençant de bastants metres als altres concorrents.

Però a mida que se succeïen les voltes, l'home anava perdent terreny. Val a dir, no obstant, que conservava la davantera, però ja n'hi havien dos o tres que el seguien de bastant aprop.

— Ai, que el guanyen! — sospirava la dona cada cop que el veia passar.

— No tingui por — li digué l'alcalde, de qui el matrimoni era molt amic.

— I et va agafar dins del quarto de bany? Quin mullader!

— No: el mullader va esser mas tard.

— Oh, no tingui por, no tingui por...! Ja ho diu vostè!

— El seu marit és molt resistent!

La dona, llavors, es quedà mirant l'alcalde amb una cara de llàstima, i contestà:

— Com es coneix que vostè no dorm amb ell?

R. E. TALLET

Una interrupció

MISS Sandorf, leader de l'escola feminista, dóna una conferència el dia abans del seu casament, com a comiat a la seva vida de solteria.

Lo bo i millor de la seva secta assisteix a tan important acte, al qual també hi han acudit alguns companys de grimègia del que l'endemà serà afortunat posseïdor del magnífic cos de Miss Sandorf.

Ella, serena, dogmàtica, justíssima d'expressió, va descapdellant el seu interessantíssim tema:

«A aquest món, volguts germans, no som res. Pols. Matèria. Tot és fictici. Ara mateix, jo demà em caso i en la primera nit em trobaré en els braços del meu marit, però qui em diu que a la segona, no hagi ja passat als braços amorosos del Senyor?... Qui?...»

Una veu del públic, demanant tanda:

— Qui és l'últim?

RICHARDSON

— Era simpàtic?
— No l'he vist, estava d'esquena. jo.

E seductor galant

EN Golorons, riquíssim especulador en pells de mico, dedicava les hores que li deixaven lliure els seus negocis a empaitar xicotes, fossin morenes, rosses, boniques, lletges, solteres, casades, vídues o indefinides.

Darrerament es va encapritxar amb la Lluisa, una noia que fa poc temps que treballa en un music-hall del carrer Nou, i li va fer proposicions per a retirar-la.

La Lluisa acollí els seus mots un xic fredament. Ella volia pescar un peix gros i assegurar l'ham.

— Bé, tot lo què vostè em diu està molt bé. Em posarà un pis, em comprarà el què necessiti, em donarà un mensual per a que no em falti res... però, i quan jo tingui trenta anys, què?

— No la entenc...

— Sí... Quants me'n darà, llavors?...

I amb la punteta dels seus ditets menuts va iniciar aquell gestic que es tradueix en tots els idiomes per efectiu metàlic.

Però En Golorons, que és dels que no bada, fingí no haver-ho vist.

— Quants n'hi donaré? Oh! Segurament vint-i-dos o vint-i-tres, perquè encara estarà molt ben conservada...

R. F. TALLET

El vertader amor

Si prometen ésser discrets, els hi contaré un *potin* de la Barcelona que treballa i no juga, però que beu xampanya i tira d'auto quan es presenta ocasió.

Ella és alta, primeta, rossa, amb un posat afrancesat que fa doblement interessant la seva

careta un xic esgrogueïda per la pintura i la vida de nit.

Ara s'ha encapritxat amb un jovenet, representant de productes químics, elegant, guapo i bon parlador que ha sapigut despertar en el seu cor capritxós i voluble, un gran amor.

Al foier del concert on ella treballa, així que la deixen lliure el *régisseur* i els *cabrits*, es repeteixen cada vespre les escenes de tendresa:

— Reiet meu!

— Rateta!

— Angel meu!

— Monada!

Després, ella:

— M'estimaràs tota la vida? M'estimaràs de debò?

I ell, amb la més gran serietat del món:

— Mira si t'estimo, que et juro no donar-te mai ners!

EL CABRIT AUDAÇ

El Sol deia l'altre dia que En Cabestany havia nascut l'any 1680.

Home, no el fem tan vell!

D'España Nueva:

«El gobernador ha impuesto un amuleta...»

«El gobernador ha impuesto un amuleta...»

Ens quedem amb el dubte: si el governador és fakir o matador de braus.

Peu d'un periòdic il·lustrat:

«El señor don Andrés Martínez Vargas, capitán general de Cataluña.»

Encara no, encara no...

AQUEST NÚMERO HA SIGUT PASSAT

PER LA CENSURA MILITAR

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbàra, 27
Assensor

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Calefacció central

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 8
al costat del Teatre Circol Barcelonès

Habitacions a 5 pessetes

Nova casa de gemes higieniques

LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Precozionibus e higienica estatus LA CORONA presentata en forma de signatu egiptol - Mes de 0'95 l'30 - ACORASSATE PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tota!

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONES REFINADAS, HIGIENICAS I ESPAÑOLAS
QUARTOS DE BANY - VRES ENTRADES RESERVADAS DES DE
2 A 10 PERSONES

**PERFUMERIA
ASTRA**

Venda a granel, a litres i a pès
- Un tres cents per cent d'eco-
nomia. Especialitat en mitjes
de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La Mundial

Espalter, 6
BARCELONA

Qui baden sapiga.
Sapiguen andar i
guardar la goba
Abans d'entrar al bany
passeu per LA MUNDIAL
a comprar un salvavi-
des per a no anar a
fons. Casa de curació
pels qu'hegin ensope-
gat. Lavajes per a des-
prés del bany - Poivos
per a matar les cabres
de dotze potes.

EL CUPIDO

COMTE DEL ASALTO
Callec UN RAL i n'entornades MIL

POSADA DE LA VEGA

Respléndidas habitaciones - Preus reduïts
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

Dissabtes, inyeccions de
606 914 a 6 pessetes.

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y UNICA CASA

EN GOMAS HIGIENICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO. PTAS. 0'50 CAJA

1. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (rompa).
Sense dauy fa desaparixer la SARNA en 10
minuts. Desconfieu sempre de les imitacions
COMTE DE L'ASALTO, 86. - BARCELONA
i Centres d'Españolas.

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las
vias génito-urinarias, así del hombre
como de la mujer, se curan pronto y
bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las pri-
meras tomas.
Casa Sagalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

S'ha posat a la venda

el quart fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i expontani com la formosissima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

En el quart fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggestiu tema

LA NOCHE SAGRADA

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi fisiològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats, i en el tercer i quart es completa la magistra i concepció oferint un seguit d'exemples per a iniciar-se en els camins de l'amor. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, del qual ningú podrà prescindir per triomfar en les lluites amoroses.

— Sempre se't desfan les lligacames quan ets al carrer!
— Naturalment, com que pel taller no passen joves!